

Nicole Boyle Rødtnes

Elverdans

2 • Drømmevæver

Alvilda

I må aldrig forelske jer, sagde vores mor til os, da vi blev 13 år. Men jeg lyttede ikke. Jeg forelskede mig i Noah. Jeg troede ikke, det ville være farligt. Jeg ville bare være som alle andre. Men det bliver jeg aldrig. For Maise og jeg er elvere ligesom vores mor. Vi er hule i ryggen, og vi er nødt til at danse for at overleve. Men jeg har en særlig evne: evnen til at kunne få folk til at glemme.

Den evne tvang min mor mig til at bruge, da Noah opdagede, hvad jeg var. Jeg trak minderne ud af ham. Men intet kan glemmes helt. Han ved, der er noget galt. Maise har også en særlig evne. Hun får syn om fremtiden. Og i et syn har hun set mig blive dræbt af en dreng med et ar gennem øjenbrynet. Vi håbede bare, det var en drøm. Men så startede Tjørn på skolen. Han har det samme ar, og Maise siger, at det er ham fra drømmen. Men det giver ikke mening, for hvorfor vil han dræbe mig? Og hvorfor siger Maise, at vi kysede i drømmen, inden han stak mig i ryggen med en kniv?

Kapitel 1

Sandhed og løgne

Noah er den første, jeg ser om morgenen i skolegården. Så snart jeg har fået øje på ham, er det umuligt at se væk. Det er, som om mine øjne er magneter, og han er lavet af jern. Jeg bør holde mig væk fra ham. Det ville Maise også sige, hvis hun var her, men hun er til ekstra dramaundervisning, så jeg er alene i min Noah-boble.

Han spiller hackysack. Bolden danser mellem hans fødder, og det minder mig om, da han prøvede at lære mig det. Vi stod helt tæt, og hans hånd lå på min arm, mens hans ånde kildede mig i nakken. Det var her, han kyssede mig. Det var, inden det hele gik galt. Inden min kjole gik i stykker, og han så min ryg, og jeg var nødt til at tvinge ham til at glemme.

Noah mister grebet om bolden, der glider af hans fod og ned på asfalten. Han bukker sig ned for at samle den op, og da han ser op, mødes vores blikke. Jeg ser væk med det samme, men det er alt for tydeligt, at jeg bare stod og gloede på ham.

”Hej,” siger jeg stille for at bryde den pinlige tavshed.

Han sukker. Siden jeg slettede hans minder, har intet været det samme. Han kan ikke huske, hvad der skete, men han ved, at der skete noget. Han har spurgt mig mange gange. Har nærmest tigget mig om at fortælle sandheden, men det kan jeg ikke. Ikke uden at afsløre alt. Og så vil både Maise og jeg være i fare.

Han kaster bolden fra den ene hånd til den anden.

”Jeg har tænkt over, hvorfor det er, du ikke vil fortælle mig, hvad der skete den ...”

”Der skete jo ikke noget,” afbryder jeg ham.

Han løfter det ene øjenbryn. Og jeg indser, at mit voldsomme udbrud mere bekræfter hans mistanke end fjerner den.

Han smiler svagt.

”Se, nu lyver du igen,” siger han. ”Men hvorfor lyver du?” Hans brune øjne borer sig ind i mine.

Mit hjerte begynder at hamre, og det er, som om

ordene sætter sig på tværs i min hals. Hvad skal jeg svare?

”Undskyld, ved I, hvor biblioteket er?” siger en stemme bag os.

Jeg vender mig om. Der står Tjørn. Hans øjne er skinnende blå, og det lyse hår pjuker bag hans ører. Nu hamrer mit hjerte endnu hurtigere, men af helt andre grunde. Det er ham, som Maise siger vil slå mig ihjel. Han startede på skolen i går.

”Det er den bygning derovre,” siger Noah og peger. ”Men de åbner først kl. 8.00.”

”Tak,” siger Tjørn.

”Det var så lidt,” siger Noah, og uden et ord mere til mig vender han sig om og går. Mit blik følger ham væk. Det var dumt at blive forelsket i ham i første omgang. Det er kun endnu dummere, at jeg bliver ved med at være det nu, hvor jeg for længst har ødelagt alle chancer for, at der kan ske noget mellem os.

”Afbrod jeg jer?” spørger Tjørn, og det går op for mig, at jeg stadig står og glør efter Noah.

”Nej, det var ikke noget,” siger jeg og tvinger mig selv til at se på ham. Ud over arret igennem øjenbrynet er der intet usædvanligt ved ham. Altså lige bortset fra at han ser virkelig godt ud, og halvdelen af klassen allerede er helt forgabt i ham.

”Hvad skal du på biblioteket?” spørger jeg for at undgå mere akavet tavshed.

”Jeg fik en stak bøger på kontoret, da jeg startede i går, men jeg er ret sikker på, jeg har fået en forkert matematikbog.”

”Hvad mener du med forkert?” siger jeg.

”Nu skal du se.” Han trækker skoletasken af og hiver en bog frem. På forsiden er der tegnet robotter med tal i maven, og det er tydeligvis en bog til de mindre klasser.

”Det har du vist ret i ...” Jeg kan ikke lade være med at grine lidt. Han griner med, og jeg tænker, at han virker som en flink fyr. Men så stopper jeg mine egne tanker. Han er ikke flink. Han er en morder. Eller det bliver han i hvert fald, hvis Maises drøm er rigtig.

”Det er dig, der er Ravna, ikke?” spørger han.

”Jo,” siger jeg. Min stemme lyder pludselig underlig halvkvalt. Men hvordan skal jeg tale til en, der måske slår mig ihjel i fremtiden?

”Og din søster er Maise, ikke? Og I bor hos jeres bedstemor?” siger han.

Jeg ved ikke, om jeg skal nikke eller nægte. Jeg kan ikke lide, at han allerede nu ved så meget om mig. Måske kan han se min skepsis, for han skynder sig at sige:

”Sorry, det virkede lidt stalkeragtigt. Det er bare, fordi jeg også bor hos min bedstemor.”

”Gør du?” siger jeg.

Han nikker.

”Jeg plejede at bo hos min far, men hans job ... Han rejser meget, og han synes ikke, jeg skulle være så meget alene. Så nu prøver vi at se, hvordan det her fungerer.” Hans bryn trækker sig lidt sammen, og jeg kan tydeligt fornemme, at det nok mere var hans fars valg end hans eget. Lidt ligesom dengang mor besluttede, at det var bedst, at vi boede hos Vera, mens hun var på flugt fra elverjægeren Marvis.

”Det bliver sikkert godt,” siger jeg. Og jeg kan ikke lade være med at have lidt ondt af ham. Jeg ved præcis, hvad han går igennem.

”Sikkert,” siger han og tvinger sig selv til at smile lidt. Men det er ikke et ægte smil – ikke som det, han kom med tidligere.

”Det gode er, at man får et meget tættere forhold til sin bedstemor,” siger jeg.

”Hvad laver jeres forældre, siden I ikke bor hos dem?” spørger han.

”De er døde,” siger jeg og ser væk. Den løgn har jeg altid haft det ekstra svært med.

”Det er jeg virkelig ked af,” siger han.

”Det er okay,” siger jeg stille. ”Det er længe siden.”

Så blev stemningen akavet igen. Men måske er det okay. For jeg bør jo slet ikke tale med ham.

”Nå, men jeg må også hellere ...” mumler jeg og begynder at gå væk fra ham.

”Vent,” kalder han efter mig. ”Jeg har lovet min bedstemor at tage forbi Vallerød Museum i dag for at aflevere nogle ting. Men jeg ved ikke, hvor det er. Tror du, du kunne følge mig derhen efter skole?”

Jeg stirrer på ham.

”Altså, det er helt i orden, hvis du ikke har tid,” skynder han sig at tilføje.

Jeg tøver. Hvorfor spørger han lige mig? Men så husker jeg, hvordan det var, da vi selv flyttede til byen. Man klamrer sig til de første personer, der gider tale bare lidt med en. Og Maise og jeg havde trods alt hinanden. Tjørn er helt alene.

”Nej, det er fint,” siger jeg. ”Det kan jeg godt.”

Alt andet virker uhøfligt. Og desuden ... mordertype eller ej: Hvis det er ham fra Maises drøm, så er det måske en meget god ide at finde ud af noget mere om ham.